

Zahle: Dette Lovforslag, som igen i Aar foreligger til 1ste Behandling, har været undergivet en usædvanlig grundig Behandling, først i flere Samlinger i Landstinget og dernæst i den skandinaviske Kommission, som blev nedsat den 26. Juni 1900, og som meget energisk bearbejdede Lovforslaget, saa at det allerede var færdigt fra Kommissionen i December Maaned 1900. Der blev i denne skandinaviske Kommission, hvori for Danmarks Vedkommende den nuværende højtærede Konseilspræsident havde Sæde, opnaaet fuldstændig Enighed om Lovforslagets Affattelse.

Det, der har været principiel Strid om ved dette Forslag, er, hvorvidt man skal lægge det saakaldte Publicitetsprincip eller Koncessionsprincippet til Grund. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse principielle Spørgsmaal, thi Forslaget har, som sagt, været drøftet flere Gange oppe i det andet høje Ting, og den 6. April i Aar var det til en meget grundig 1ste Behandling her i Tinget, saa jeg mener ikke, at det kan være nødvendigt nu at gentage en vidtløftig og indgaaende 1ste Behandling af dette Forslag, men at det maa være nok at henpege paa, at hvad det principielle Spørgsmaal angaar, har Koncessionsprincippet sejret fuldstændigt over Publicitetsprincippet, først oppe i Landstinget ved de gentagne Behandlinger af Lovforslaget og senere i den skandinaviske Kommission, som behandlede Forslaget i Efteraaret 1900, uagtet mange til at begynde med vare Tilhængere af det modsatte Princip, som ogsaa i Norge har været indført i det Lovforslag, man oprindeligt havde til Drøftelse deroppe. Naar man nu i det hele drøfter et Forslag af denne Art, saa er det jo naturligt, at man rejser det Spørgsmaal, om der her i det hele er Grund til at foretage en særskilt Lovgivning, eller om man ikke skulde lade det bero, saaledes som man i øvrigt gør ved Konkurrencen. Men der er det at sige dertil, at den, som lokkes ind i et Livsforsikringsselskab, som senere viser sig at blive insolvent, har lidt et Tab, som ikke kan oprettes for ham, thi han kan senere maaske slet ikke komme ind i et andet Livsforsikringsselskab eller maaske ikke uden at betale en højere Præmie, fordi han er bleven ældre; der er derfor Grund til her at foretage en særlig Lovgivning.

Jeg skal blot pege paa dette og det almindelige Princip, som ligger til Grund for Forslaget, og dernæst gøre opmærksom paa, at saaledes som Lovforslaget nu fore-

ligger for Tinget, er der Uenighed mellem det andet høje Ting og den højtærede Minister om enkelte Punkter, som vel ikke ere af principiel Natur, men som dog ere af en saadan Vigtighed, at Behandlingen af dem formentlig vil nødvendiggøre et Udvalgs Nedsættelse her i Tinget. Det første, der har været Uenighed mellem den højtærede Minister og det andet Ting om, er, hvorvidt gensidige Livsforsikringsselskaber skulde være forpligtede til at stille et Depositum af 50,000 Kr., saaledes som det foreslaas, endvidere har der været Uenighed om, hvorvidt Livsforsikringsselskaber skulde være fritagne for Brugen af Stempelpapir, endvidere Uenighed om, til hvilken Størrelse Gagen for Formanden for Forsikringsraadet skal ansættes, ligesom der har været Strid om Spørgsmaalet angaaende, hvorvidt Statsanstalten for Livsforsikring skal deltage i Udgiften til Forsikringsraadet. Jeg tror, at jeg hermed i største Korthed har paapeget tilstrækkeligt til at motivere, at dette Forslag maa henvises til et Udvalg for der at overvejes baade for disse og andre Enkeltheders Vedkommende, skønt jeg tror, at der ikke vil blive nogen Uenighed om de principielle Spørgsmaal, og derfor med stor Bestemthed venter, at dette Lovforslag vil blive gennemført i indeværende Samling. Jeg skal hermed slutte, idet jeg afholder mig fra at gentage eller fremdrage paa ny noget af det, der blev sagt under Sagens 1ste Behandling her i Foraaret.

Lange: Ved at gennemlæse det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er vedtaget af Landstinget, er jeg kommen til at snuble over adskillige Ting, der ere af den Art, at saafremt de skulde blive staaende i Lovforslaget, kan jeg ikke give det min Stemme.

Det er nemlig saa, at af udenlandske Selskaber forlanger Lovforslaget kun et Depositum af 100,000 Kr. Jeg mener, at det er en meget for lille Garanti, som kun kan blive til Skade for de indenlandske Selskaber og kun vil forvolde, at Landet bliver oversvømmet med Agenter fra udenlandske Selskaber. Hvis det var i andre Lande, saaledes som her foreslaaet, kunde jeg forstaa det; men i Tyskland f. Eks. forlanger man af udenlandske Selskaber en Garantisum af samme Størrelse som den, der forlanges af Landets egne Selskaber, ligesom man kun modtager det Depositum, der afgives til den tyske Statskasse, i reelle tyske Værdipapirer. Naar man f. Eks. tænker paa, at det franske